Гарно дивитись на
японку

і пригадувати рідний край.
Коли набігає інша хвиля
й хмаркою пробігає душу —
тоді я кажу:
ні,
цікавіше дивитись на
цю гарненьку натурщицю
з Академії —
у неї хвилюють стегна.
Ні, ця, що
торкається рукою до моєї ноги —
в чорному
в білому капелюсі —
вона сидить
в профіль
і іноді поглядає на мене —
її погляд я хочу затримати в своїй душі.
І інша — все
незнайомі —
простенька й скромна за дальшим столиком
стомлено
дивиться на мене
смутна і рідко всміхається.

21–IX–920. Київ.